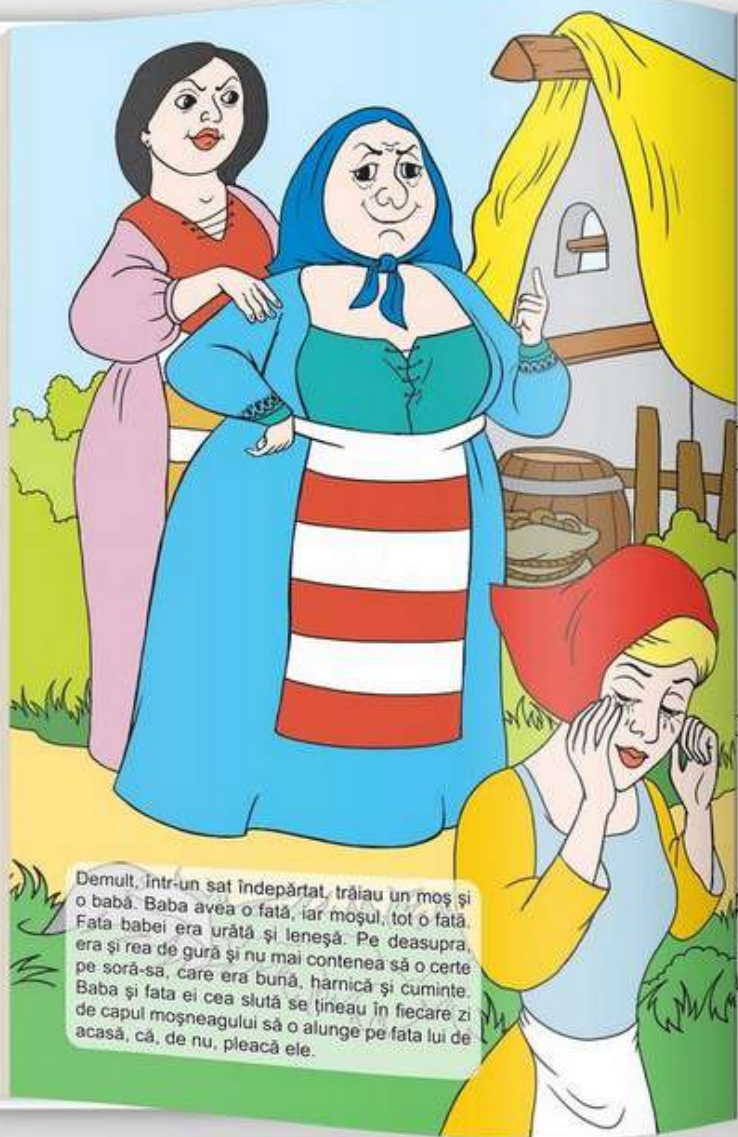

Când ajunse acasă și deschise iada, din ea ieșiră tot felul de bogății. Fata babei se umplu de invidie, așa că se hotărî să plece și ea la Sfânta Duminică. Dar pe drum, când întâlni cățelușa cea bolnavă, fântâna cea măloasă, părul plin cu omizi și cuptorul crăpat, fata le-a ocărât că îndrăznesc să-i ceară să-i ajute.

Demult, într-un sat îndepărtat, trăiau un moș și o babă. Baba avea o fată, iar moșul, tot o fată. Fata babei era urâtă și leneșă. Pe deasupra, era și rea de gură și nu mai contenea să o certe pe soră-sa, care era bună, harnică și cuminte. Baba și fata ei cea slută se țineau în fiecare zi de capul moșneagului să o alunge pe fata lui de acasă, că, de nu, pleacă ele.

În cale, mai întâi o fântână măloasă și părăsită, un păr plin de omizi și un cuptor de lut crăpat, gata să se surpe. Toate o rugară să le ajute, iar ea, bună la suflet, scoase mălul din fântână, curăță părul de omizi și lipi cuptorul de lut. Mulțumită că a putut face altora un bine, fata porni iar la drum și merse până ajunse la casa Sfintei Dumini.

